

'Techniek is het onbelangrijkst'

12/1/09

Interview Annie Hoogendoorn

De fotografe Annie Hoogendoorn is de eerste winnares van de Lex van Rossen Award.

Van onze medewerker
Pablo Cabenda

GRONINGEN Fotografe Annie Hoogendoorn won gisteren tijdens het Noorderslag festival in Groningen de Lex van Rossen Award. De prijs, een cheque van 2.500 euro, is bedoeld als stimulans voor jonge fotografen en wordt om de twee jaar uitgereikt. Hij is genoemd naar de popfotograaf Lex van Rossen, die vorig jaar overleed. Dit jaar werd hij voor het eerst uitgereikt.

Volgens de jury legt Hoogendoorn, die werkt voor Radio 3FM, *Het Parool* en de VPRO, met haar foto's de persoon achter het masker van de artiest vast. Hoogendoorn wil, zegt de jury, niet het beeld bevestigen dat door de platenmaatschappij wordt aangedragen, maar probeert door langdurig op te trekken met de artiesten een intiem beeld te schetsen.

Hoogendoorn wordt vergeleken met de beroemde fotografe Nan Goldin. Intuïtie en eigenzinnigheid spelen bij Hoogendoorn een

Daan & Bjorn eating haring (ZZZ), Annie Hoogendoorn.

belangrijkere rol dan de techniek, die de jury dan ook iets minder vindt.

Kun je je een beetje vinden in het oordeel?

'Ik denk dat die vergelijking met Goldin wel opgaat. Toen ik studeerde aan de fotoacademie in Amsterdam, zag ik voor het eerst haar boek *Devil's Playground*. Het ademt totaal het tegenovergestelde van wat ons werd geleerd, maar de directheid en de emotie spraken me heel erg aan. Ik heb nooit zoveel gehad met het live fotograferen van concerten. Het hoeft niet

altijd een stereotype beeld op te leveren, maar live-fotografie maakt het zo moeilijk om de persoonlijkheid van een band of artiest vast te leggen.'

Daardoor hebben je foto's ook iets a-typisch. De attributen, de sfeer en de iconografie die met popfotografie gepaard gaan, ontbreken genoeg. Voel je überhaupt in die hoek de meeste verwantschap?

'Niet echt. Ik heb meer met documentaire fotografie. Tegelijk is het wel zo dat popmuziek altijd mijn grootste interesse is geweest. Dus zou je kunnen zeggen dat ik qua

stijl niet maar thematiek wel een typische popfotograaf ben. Dat is mijn passie en dat wil ik vastleggen.'

Terwijl met de restricties die popfotografen wordt opgelegd de verhalende en persoonlijke fotografie ernstig bedreigd wordt. Bij live optredens mag je een paar minuutjes je plaatjes schieten en langdurig optrekken met een band of artiest zit er al helemaal niet in.

'Ja, maar dan heb je het over een Beyoncé. Ik interesseer me meer voor alternatieve muziek en underground bandjes. Voicst en zZz heb ik gewoon zelf benaderd zonder dat daar een management tussen zit. Ik kreeg heel makkelijk toestemming om een aantal dagen met hen op te trekken. In die hoek gaat het nog prima.'

Ga je nog iets aan je techniek doen?

'Die krijgt heel bewust de minste aandacht. Nadat ik die boeken van Goldin had gezien, heb ik die ballast overboord gegooid. Het werd gewoon met een compacte camera lekker bezig zijn met je omgeving. Ik wil veel liever de dingen die ik waardevol vind imperfect vastleggen, dan dat ik me te veel concentreer op techniek en daardoor echt essentiële zaken misloop.'